

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

14 aprilie: Prăznuirea Sf. Ierarh Pahomie de la Gledin, Episcopul Romanului

Acest cuvios Pahomie, episcop al Romanului, ctitorul schitului Pocrov, era de loc din Transilvania, din ținutul Bistriței. S-a născut la 1674 în satul Gledin și a primit la botez numele de Petru. Părinții lui, „popa Iftimie și Ana” Pencu, duceau viață grea, muncind cot la cot cu sătenii, ca mai toți preoții români ortodocși de peste munți, din vremea aceea.

Crescut în frica de Dumnezeu, tânărul Petru a ajuns să fie cu adevărat „iubitoriu de Hristos” și, câștigând „fierbinte și înfocată dragoste către Dumnezeu” și „voind după Evanghelie a vieții” – cum este scris în pomelnicul schitului Pocrov –, „a lăsat casă, părinți, frați, rude și celelalte” și, trecând munții, a ajuns la mănăstirea Neamțu.

Se știe că, în jurul anului 1700, un mare număr de români transilvăneni au venit în Moldova, din pricina prigonirilor religioase pornite de habsburgi și a asupririlor de tot felul. Și nu puțini au fost tinerii chemați de viața duhovnicească și de lumina cărții din mănăstirile moldovene. De aceea la Neamțu erau atunci mulți călugări veniți din Ardeal.

După ce a trecut pe la mănăstirea Durău, pe tânărul Petru l-au adus aici, în anul 1694, rudeniile sale, ieromonahii Dosoftei, Sofronie, Mardarie, Iosif și Lazăr, dintre care unii erau „nemțeni” mai vechi, alții mai noi. A petrecut în chinoviile Neamțului ca frate, după rânduială, „supunându-se poruncilor igumenului și ale fraților și nevoindu-se întru toate”. În anul 1697, când avea vârsta de 23 de ani, s-a învrednicit de îngerescul chip de monah, primind numele de Pahomie.

Nu mult după aceasta, liniștea părinților de la mănăstirea Neamțu a fost tulburată. Erau atunci – la cumpăna dintre veacul al XVII-lea și al XVIII-lea – „cumplete vremi, care cei ce citesc istoriile știu”, că se pornise război între turci și creștinii din Liga Sfântă. Deoarece leșii, în 1697, au pus stăpânire pe cetatea Neamțului, soborul a plecat în bejenie cu icoana făcătoare de minuni a Preacuratei și cu alte odoare, așezându-se la Strâmba, un schit al mănăstirii Neamțu, din părțile Tutovei. Monahului Pahomie i s-a rânduit aici ascultarea de paraclisier.

Când vârtoarea războiului s-a stins și „s-au făcut pace între turci și între nemți și leși, și au dat turcii cetatea Cameniței iarăși înapoi leșilor”, când „umbla valeatul 7208 (1700)”, cum spune însuși Cuviosul Pahomie într-o însemnare, atunci soborul s-a întors la mănăstirea Neamțu”. Aici Pahomie a slujit, mai departe, ca paraclisier. Însă nu după mult timp, pentru râvna lui duhovni-